

[Bilgrav-Nielsen]

sagn om, at der kan ske en forøgelse af udgifterne til militæret i de kommede år.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg vil gerne gratulere hr. Bilgrav-Nielsen. Han har i hvert fald efter sit eget udsagn forstået det hele. Til lykke! Jeg har ifølge hans udsagn kun forstået det halve. Det må jeg så leve med.

Jeg kan derimod ikke sige tak til hr. Bilgrav-Nielsen for oplysningen om, som man har fundet ud af, at alle disse våben er farlige. Det behøver hr. Bilgrav-Nielsen ikke belære mig om. Jeg har aldrig sagt noget, der kan forstås på nogen anden måde. At hr. Bilgrav-Nielsen ikke har brug for at rejse med til nedrustningskonferencen, kan jeg da godt forstå, når han sidder herhjemme og forstår det hele. Igen til lykke! Det må gøre det så meget nemmere for udenrigsministeren at lade de partier rejse, som mener, at de har brug for at rejse dertil, og jeg sagde udtrykkeligt i min henvendelse før, at det selvfølgelig kun skal gælde de partier, der mener at kunne få noget ud deraf.

Steen Folke (VS):

Der er næppe noget område, der er omgærdet af et så massivt hykleri som netop drøftelser om nedrustning, og det siger som bekendt ikke så lidt. Alle forsikrer om, at man går ind for fred og nedrustning. Præsident Reagan går ind for det, men bruger alligevel militær magt, når det passer ham. Præsident Bresjnev går ind for det, men bruger alligevel militær magt, når det passer ham. Hr. Arne Melchior – uden sammenligning i øvrigt – står her og forsikrer om, hvordan han er en fredselkende mand, men alligevel synes han ikke, disse lagre af atomvåben er noget frygtelig stort problem, men han vil ikke andet end fred og alt det gode. Sådan er det hele tiden: der er de frommeste og de bedste ønsker, men når det kommer til realiteter, er situationen en ganske anden.

Således også med drøftelser om nedrustning, som kører år efter år i FN-regie og alle mulige steder; samtidig sker der en gigantisk og stadig accelererende oprustning. Det er realiteterne. Det er trist, at man så må acceptere, at det andet, nedrustning, ikke bliver til andet end snak.

Hr. Lasse Budtz stod for lidt siden her og opregnede patetisk, hvordan de 10 minutter, hvori han havde haft ordet, var 10 minutter, hvor der samtidig var blevet anvendt 10 mill. dollars på ny oprustning i verden. Men hr. Lasse Budtz har selv her i formiddag – længere er det ikke siden – stået og stemt for, at Danmark har givet sin lille skærv til den fortsatte oprustning. Det bliver ikke et helt så stort beløb. Mens hr. Lasse Budtz stod og snakkede, blev der fyret en kvart million kroner af af det danske militær alene. Det er et meget mindre beløb, men det er dog også en slags penge, og hr. Lasse Budtz har altså stemt for det, stemt for en forøget oprustning med hensyn til det danske militær. Det viser også lidt om hykleriet i den megen snak.

Siden FN's første nedrustningssamling i 1978 er det gået den gale vej, og det er gået den gale vej med stormskridt på dette område.

Sovjetunionen har opstillet et utal af nye, avancerede SS-20 raketter. USA har kastet sig ud i gigantiske atomoprustningsprogrammer. Der er nogle årsager til det. Årsagerne er selvsagt samfundsmæssige. På den ene side – i Vest – har man et aggressivt og ekspansivt kapitalistisk system, som er det materielle grundlag for den oprustning, der foregår, og hvor der oven i købet er direkte privatøkonomiske interesser involveret i oprustningen; det gælder ikke mindst i USA.

På den anden side, i Øst, har man de statsbureaukratiske systemer, som også har deres både økonomiske og sikkerhedspolitiske interesser, og som ikke tøver med at anvende militær magt til at forsvare dem, også når det går ud over andre lande det ene eller det andet sted.

Der er altså nogle samfundsmæssige årsager til, at oprustningen foregår, og Danmark hører som bekendt med i den ene blok og støtter helhjertet NATOs oprustning, vender sig ensidigt imod den, der foregår inden for rammerne af Warszawa-pagten.

Inga Thorsson, som har været nævnt tidligere i debatten, har for nylig givet udtryk for en alvorlig tvivl om supermagternes vilje til at opnå resultater gennem multilaterale nedrustningsforhandlinger. Hun har sagt, at disse supermagter direkte svækker og underminerer forhandlingerne, og hun har sagt, at de foretrækker hemmelige og begrænsede drøftelser uden indblanding fra anden side. De